

1. VÍLA

Magie byla jako oheň. Babička tvrdila, že mě může zahřát, máma mě varovala, že mě může spálit. Pro mě nebyla ani služebníkem, ani pánem, ale přítelem, se kterým jsem chtěla tančit. Lusknutím prstů jsem zapálila svíčky a sledovala, jak jejich stíny stoupají po stěnách. Proměnila jsem jiskru v plamen a nechala jeho jazyky šimrat oblohu. Zapálila jsem vatru a za zpěvu tančila kolem ní bosá do hluboké noci, dokud jsem neztratila hlas.

Zatímco kouzla mě dokázala podržet, láska mě zrazovala.

„Už mám dost všech kluků ze školy,“ vykřikla jsem a hodila batoh přes celou jídelnu. Narazil do nohy almary a dřevěné modly na ní se nebezpečně zakymácely.

„Agáto!“ okřikla mě máma a chytila sošku bohyně Morany, než spadla na koberec. „Jsou i důležitější věci než randění. Jak dopadla ta písmečka z literatury?“

„Za jedna,“ zamumlala jsem a sundala si z hlavy cyklistickou helmu.

„A zkoušení v dějepisu?“

„Stejně.“

Máma se spokojeně usmála. S klíčky od auta si přehodila přes rameno tašky plné papírů a upravila si elegantní sako.

„Než se zavřeš v pokoji, musíš udělat nějaké povinnosti,“ řekla mi. „Babička říká, že zase zmizely látky na vyšívání, a já nemůžu najít ani kousek mýdla. Prohledala jsem celý dům i garáž.“

„Zase?“ vyhrkla jsem nevěřičně a strčila si do úst kousek ještě teplého makového koláče, který ležel na stole. „Nemůžeme si pořídit strašáka? Nebo psa? Koupíme si psa, mami,“ prosila jsem, ale moje naléhání bylo zbytečné. Návštěvě lesa jsem se nevyhnula.

Máma odešla a já v dálce uslyšela nastartování motoru. Tenisky s výšivkou levandulí jsem vyměnila za neohrabané gumáky a na kuchyňském

stole už na mě čekal plátěný pytlík se směsí rozdrcených bylinek a sušených červených bobulí. Než jsem se vydala do lesa, nasypala jsem si pro jistotu do levé kapsy džínové bundy sůl.

Naše rodina byla praštěná hned z několika důvodů. Zatímco všichni moji spolužáci bydleli v klasických moderních domech s červenými střechami a bílými ploty v centru nebo v okolí města, moje máma, babička a já jsme bydlely na samotě v obrovském sídle se špičatými střechami. Tyčilo se na kopečku za městem Líškovo, obklopené lesy a babiččinou rozlehlou zahradou se skleníkem. Kamenné zdi našeho domu byly hustě porostlé břečťanem a po pozemku se vždycky potulovalo plno zvířat, která k nám volně přicházela a zase odcházela. Poštu jsme pravidelně nacházely v blátě pár metrů od poštovní schránky, protože se k našim dveřím bál přiblížit i pošťák. Nedivila jsem se jeho intuici. Byly jsme přece čarodějnice. Ale to o nás nikdo nevěděl. Pro zbytek našeho města jsme byly výstřední, jiné nebo „alternativní“, jak nám obvykle říkal můj učitel literatury.

Když jsem procházela kolem mohutného ořešáku rostoucího na našem pozemku, připletlo se mi pod nohy několik zvědavých kachen a s hlasitým kácháním mě několik metrů pronásledovaly. Nechaly mě být, až když se objevila oranžová kočka a se syčením a prskáním je zahнала k malému rybníčku s lekníny. Za zády jsem zaslechla krákání starého otravného krkavce Cypriána, ale to už mě pohltil les.

V lese za naším domem žily víly. Nebyla to však roztomilá pohádková stvoření z knížek pro děti, ale zlomyslné potvory. Dokud se držely ve svém světě ukryté v hlubinách lesa, nepřekážely nám, ale občas se vplížily na náš pozemek. Vloupaly se do skleníku a ukradly bylinky, které babička potřebovala na čarování. Tancovaly po jejím záhonu a rozdrtily jí rajčata, dýně nebo cokoli, co zrovna pěstovala. A nezdržovaly se jen v okolí domu.

Nad vchodovými dveřmi jsme měly zavěšenou koňskou podkovu a dům jsme pravidelně zabezpečovaly ochrannými kouzly, ale i přesto se víly občas dostaly dovnitř. Nekradly nám peníze ani babiččiny starodávné brože, ale braly mýdla, knoflíky a podložky pod hrnky a schovávaly je na dost neobvyklých místech po celém domě. Ostrými tesáky prokousaly vlnu, ze které jsem pletla, nebo nechaly v koupelně téct vodu ve vaně a vytopily nás.

Babička neměla pro jejich zvláštní smysl pro humor a záškodnické chování pochopení a říkala jim lesní krysy.

Toho příjemného zářijového odpoledne se mi pod bundou potila záda horkem. Skrz košaté koruny stromů prosvítalo světlo a moje gumové boty se bořily do vlhké půdy. Většina listů v lese byla ještě zelená, ale tu a tam jsem zahlédla první žluté listy jako příslib nadcházejícího podzimu. Dokonce i konečky mých přirozeně hnědých vlasů, které jsem si přes léto obarvila načerveno, se pomalu smývaly, jako by mi chtěly připomenout, že léto nic neděláním skončilo a začíná školní rok – můj poslední na střední škole mezi obyčejnými smrtelníky.

Z pytlíku jsem vytáhla rozdrcenou načervenalou směs. Promnula jsem ji v prstech a začala ji rozsypávat po zeleném mechu. Malicherné a otravné víly nepředstavovaly skutečnou hrozbu, přesto jsem se ostražitě dívala pod nohy. Nechtěla jsem vstoupit do vílího kruhu – pasti, kterou vytvářely svým tancem. V tom si byly čarodějnice a víly podobné. Tančily jsme pořád dokola. Na místě, kde víly protančily noc, začaly často v kruhu růst houby. Máma a babička mě odmalička varovaly, abych nikdy omylem nevstoupila do vílího kruhu. Kouzlo člověka lapilo a přeneslo ho do svého světa, kde si s ním víly mohly dělat, co se jim zlíbilo. Nejčastěji donutily nešťastníka tančit, dokud nezemřel.

Směs jsem rozhodila jen několikrát, když mi v kapse kalhot zavibroval telefon. Přišla mi zpráva od Desi, mé nejlepší kamarádky: „To je ale idiot!!!! Už mu nikdy nepůjčím svoje poznámky z biologie. U mě skončil. U mě skončil!“

Skvělé. Tak zpráva o tom, že mě můj kluk – teď už bývalý – podvedl, se rozkřikla.

Rychle jsem Desi odepsala, že jsem v pořádku. Musela jsem si hořce přiznat, že můj vztah s Dominikem nebyl až tak úžasný, jak jsem si představovala. Snila jsem o létě stráveném ve dvojici u jezera, ježděním na kole nebo mlsáním zmrzliny. Ale Dominik buď spěchal domů, aby stihl trénink, musel pomáhat tátovi v rodinném obchodě s chovatelskými potřebami nebo se za námi táhli jeho otravní kamarádi.

Náš vztah trval dva měsíce. Osm dlouhých týdnů až do chvíle, kdy jsem ho dnes, hned první týden školy, viděla líbat se s Karou Karbaševskou za tělocvičnou.